

El nou director del Museu Marès, Josep Maria Trullén, vol erigir una xarxa europea del col·leccionisme

Amb lideratge

Josep Maria Trullén té un currículum llarguíssim vinculat a diversos museus de tot el territori català ■ QUIM PUIG

Maria Palau
BARCELONA

Després d'un llarg periple que arrenca els anys vuitanta per diferents museus del territori (el de la Val d'Aran, el Diocesà de Solsona, el Víctor Balaguer de Vilanova i la Geltrú, l'Episcopal de Vic i, des del 2007 fins aquesta tardor, el d'Art de Girona), Josep Maria Trullén (Barcelona, 1954) ha fet el salt a un dels centres barcelonins amb una personalitat més singular i diferenciada, el Frederic Marès, per al qual té pensat desplegar un projecte en dues direccions: ultralocal i internacional. Trullén substitueix Pilar Vélez, que ha dirigit el museu durant 17 anys i que ara s'ha incorporat al complex Dhub.

Escollit en un concurs intern dirigit als funcionaris de totes les administracions públiques, Trullén rep d'herència de Vélez un museu nou de trinca després d'anys i panys de reformes arquitectòniques i museogràfiques. Amb el continent i els continguts

en perfectes condicions, ara el nou director vol dirigir la mirada cap a la projecció; primer, en l'entorn més proper, és a dir, el públic local. "Hi ha persones que no visiten museus però que aquí, al Marès, podrien trobar moltes connexions i afinitats pel tipus de col·leccions que s'hi

Trullén s'estrena amb una exposició sobre la Barcelona vuitcentista més sarcàstica

exposen. Hem d'apropar-nos a aquestes persones", va explicar Trullén ahir en el seu primer acte públic al museu, la presentació de la nova exposició temporal *La Barcelona irreverent*.

Si fins aquí es pot considerar una declaració d'intencions més aviat òbvia,

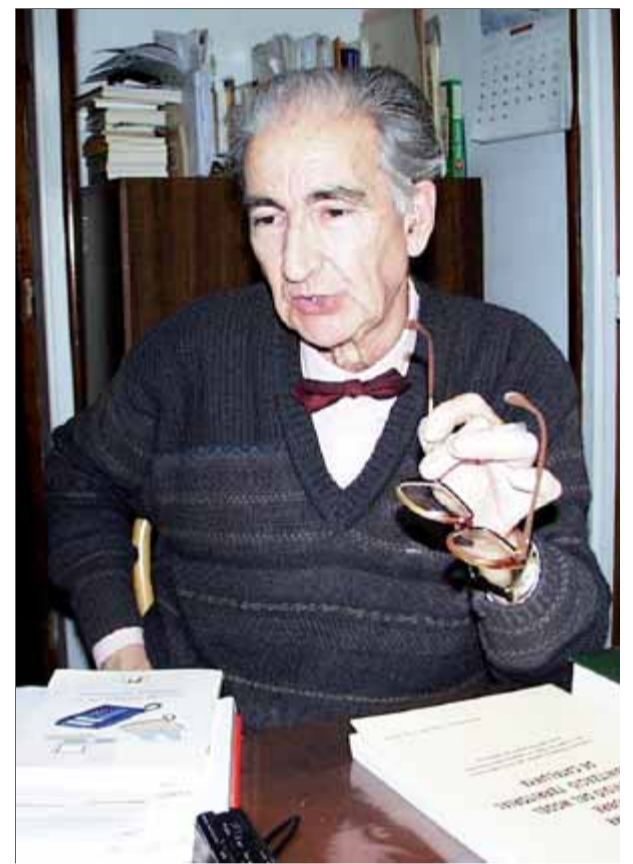
Trullén treballa en paral·lel un projecte de molta més volada: la internacionalització del museu. Par-teix d'una certesa, i és que el Marès és un dels museus d'escultura més importants d'Europa, a Espanya tan sols igualat pel de Valladolid, i que té una particularitat que el fa únic: la passió del col·leccionista que el va erigir.

"Catalunya és terra de col·leccionistes que, amb les obres que van reunir, van crear, sols, grans museus: Santiago Rusiñol a Sitges, Víctor Balaguer a Vilanova, Francisco Godia a Barcelona... Podem situar al món la condició de Barcelona com a capital de l'art i del col·leccionisme", assegura Trullén. El seu projecte preveu agrupar tots els museus catalans d'aquestes característiques i, sota el lideratge del Marès, crear una xarxa europea de museus del col·leccionisme.

Ambició, sens dubte, però cal veure quina correspondència econòmica troba el seu ideari, en uns moments d'asfíxia pressu-

postària. A curt termini el repte és continuar farcint d'activitats el Marès amb exposicions temporals que, d'una banda, s'apropiaran de mirades contemporànies còmplices de l'esperit del museu (la tardor de l'any que ve es presentarà un projecte lúdic i sensible de Xavier Vilató, el fill del nebot de Picasso, Javier Vilató) i, de l'altra, rastrejaran les idees dels mateixos fons del museu.

I aquesta és justament la consigna que s'ha seguit per nodrir l'actual exposició temporal, que es va obrir al públic ahir i que es podrà visitar fins al 26 de maig. La mostra irradia la força popular i l'explosió de creativitat de la Barcelona vuitcentista més crítica amb l'ordre establert des de la paròdia i la ironia. *La Barcelona irreverent* explora les formes de diversió a partir del llegat documental i d'objectes de dues entitats recreatives de l'època, la Societat del Born i el Niu Guerrer. La recerca du la rauxa de Jordi Pablo, l'impulsor de l'Arxiu Festiu Catalunya. ■

El geògraf Enric Lluç i Martín, en una imatge d'arxiu presa el febrer del 2001 ■ ORIOL RIBET

Morel geògraf Enric Lluç

L'estudiós va tenir un paper clau en la renovació de la geografia al país

Redacció
BARCELONA

El geògraf Enric Lluç i Martín (Barcelona, 1928), membre de la secció de filosofia i ciències socials de l'Institut d'Estudis Catalans, va morir ahir a Barcelona als 84 anys. Llicenciat en filosofia i lletres, es va dedicar aviat a l'estudi de la geografia, especialment del vocabulari i la metodologia. Segons Oriol Nel·lo, geògraf i membre de l'IEC, Lluç "va tenir un paper clau en la renovació de la geografia: va fer de pont entre l'escola geogràfica d'abans de la Guerra Civil i les generacions que van començar a estudiar geografia als seixanta".

Enric Lluç, germà d'Ernest Lluç, va ser l'introducció al país dels corrents de la geografia moderna que havia conegut a la Universitat de Liverpool. Vinculat amb el mo-

viment de renovació pedagògica de Rosa Sensat, va crear el departament de geografia de la Universitat Autònoma de Barcelona. Es va especialitzar en la divisió territorial de Catalunya, va dirigir equips de recerca i va organitzar col·loquis i xerrades interdisciplinaris. Entre les seves publicacions destaca *La gènesi de la divisió territorial de Catalunya* (1983) i *El debat de la divisió territorial de Catalunya* (1984).

Professor emèrit del departament de geografia de la Universitat Autònoma, va participar en la comissió d'experts que l'any 2000 van redactar el pla Roca, en què es va esbossar un nou model d'organització territorial de Catalunya. El mateix any fou guardonat amb la distinció Jaume Vicens Vives en reconeixement de la seva tasca docent i investigadora.

La cerimònia de comiat tindrà lloc avui al tanatori de les Corts de Barcelona, a les tres de la tarda. ■